

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.151 van 27 december 2002
in de zaak A. 64.564/XII-2149.**

In zake : 1. Gerardus KEMME,
 2. Pieter MEEUWEN,
 3. Gerard PASSCHIER,
 4. Hugo DYSERINCK,
 5. Louis COENE,
 6. Geert SPINCEMAILLE,
 die woonplaats kiezen bij
 advocatenkantoor Robben & Robben,
 kantoor houdende te Herk-De-Stad,
 Hasseltsesteenweg 15

tegen :

de GEMEENTE LANAKEN.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Gerardus Kemme, Pieter Meeuwen, Gerard Passchier, Hugo Dyserinck, Louis Coene en Geert Spincemaille op 18 juli 1995 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing van de gemeenteraad van Lanaken, betreffende de 'Algemene gemeentebelasting', genomen op de gemeenteraad van 27 april 1995, goedgekeurd door de toezichthoudende overheid op 17 mei 1995 en bekendgemaakt op 24 mei 1995”;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door adjunct-auditeur D. Mareen;

Gelet op de beschikking van 1 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 1 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. Robben, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. Christoffels, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. In zitting van 27 april 1995 neemt de gemeenteraad van de verwerende partij een belastingverordening aan tot het heffen van een “jaarlijkse algemene belasting” voor de termijn van zes jaar met ingang van 1 januari 1995 en eindigend op 31 december 2000 (artikel 1). Deze belasting is onder meer ten laste van gezinnen (artikel 2). Wat gezinnen betreft, is de belasting verschuldigd “per woongelegenheid, op het grondgebied van de gemeente gelegen en door het gezin gebruikt als een hoofdverblijf of tweede verblijf indien het K.I. van dit tweede verblijf hoger is dan 50.000” (artikel 6). De belasting “wordt geheven op basis van het kadastraal inkomen van het onroerend goed” (artikel 7). Zij wordt als volgt vastgesteld (artikel 8) :

“Het in aanmerking te nemen kadastraal inkomen :	Bedrag :
a) Van 0 tot en met 10.000	3.200
b) Van 10.001 tot en met 20.000	4.200
c) Van 20.001 tot en met 50.000	5.100
d) Van 50.001 tot en met 60.000	6.300
e) Van 60.001 tot en met 70.000	9.400
f) Van 70.001 tot en met 85.000	16.000
g) Van 85.001 tot en met 100.000	65.000
h) Van 100.001 tot en met 150.000	100.000
i) Vanaf 150.001	135.000”.

1.2. Bij brief van 7 juli 1995 wordt namens de gouverneur aan de raadslieden van de verzoekers medegedeeld dat aan de voornoemde “beslissing door

[zijn] diensten uitwerking [werd] verleend op 17 mei 1995, vermits er geen onregelmatigheden in voor kwamen”.

1.3. De aangevochten verordening werd bekendgemaakt op 24 mei 1995;

2. Over de exceptie.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie in een exceptie betoogt dat de vordering van de verzoekers te laat is ingediend “in die zin dat alle [...] aangehaalde middelen gericht zijn tegen bepalingen die reeds aanwezig waren in de voor onbepaalde duur ingestelde verordening houdende invoering van een algemene belasting, goedgekeurd tijdens de zitting van 21 december 1993”;

2.2. Overwegende dat de exceptie niet wordt aanvaard; dat immers het feit dat een verzoeker geen annulatieberoep instelde tegen belastingreglementen van vorige dienstjaren, geenszins impliceert dat hij zijn recht heeft verzaakt om een gelijkaardig belastingreglement van daaropvolgende dienstjaren te bestrijden;

3. Ten gronde.

3.1. Overwegende dat verzoekers in een eerste middel de schending inroepen van artikel 464 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : W.I.B. 1992), doordat de bestreden verordening een belasting invoert met als grondslag het kadastraal inkomen van een onroerend goed, terwijl dat artikel “uitdrukkelijk de gemeente de bevoegdheid ontnemt tot het heffen van opcentiemen op de personenbelasting, op de vennootschapsbelasting, op de rechtspersonenbelasting en op de belasting van niet-inwoners of van gelijkaardige belastingen op de grondslag of op het bedrag van die belastingen, uitgezonderd wat de onroerende voorheffing betreft”; dat de verzoekers bij de nadere uitwerking van dit middel voor hun stelling onder meer steun zoeken in de wordingsgeschiedenis van de in de betrokken bepaling vervatte regel;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord tegenwerpt dat het voornoemde artikel 464 de gemeente niet verbiedt een belasting te heffen op de grondslag van de onroerende voorheffing, namelijk op het kadastraal inkomen, dat “anders gezegd de bewoordingen [van dat artikel]

'uitgezonderd evenwel wat de onroerende voorheffing betreft', zowel op de grondslag als op het bedrag van de in dit artikel bedoelde belastingen slaan"; dat zij voorts stelt dat niet het onroerend inkomen wordt belast, maar de gebruikers van de gemeentelijke dienstverlening en dit in evenredigheid met het bedrag van het kadastraal inkomen van de woning die zij in de gemeente betrekken; dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog betoogt dat artikel 464, 1/, een duidelijke tekst is, die ook als zodanig is erkend door de rechtspraak, zowel van de gewone rechtbanken als van de Raad van State en dat krachtens die bepaling "niet alleen opcentiemen op de onroerende voorheffing en gelijkaardige belastingen op de grondslag van de onroerende voorheffing mogelijk [zijn], maar tevens belastingen die niet gelijkaardig zijn aan de inkomstenbelastingen, zoals een belasting ten laste van de gebruiker van een onroerend goed, die per definitie geen inkomstenbelasting kan zijn";

3.3.1. Overwegende dat artikel 464 W.I.B. 1992 luidt als volgt :

"De provincies, de agglomeraties en gemeenten zijn niet gemachtigd tot het heffen van :

1/ opcentiemen op de personenbelasting, op de vennootschapsbelasting, op de rechtspersonenbelasting, en op de belasting van niet-inwoners of van gelijkaardige belastingen op de grondslag of op het bedrag van die belastingen, uitgezonderd evenwel wat de onroerende voorheffing betreft;
2/ belastingen op het vee";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht opmerkt dat in de rechtspraak over het aangehaalde artikel 464, 1/, is geoordeeld dat de woorden "uitgezonderd evenwel wat de onroerende voorheffing betreft" geacht worden zowel op "de grondslag" als op "het bedrag" van de in het artikel bedoelde belastingen te slaan; dat zulks inderdaad het geval is in de door de verwerende partij vermelde rechtspraak zoals in het arrest van de Raad van State nr. 34.578 van 3 april 1990; dat de verwerende partij dan ook terecht opmerkt dat in die rechtspraak impliciet de bedoelde tekst duidelijk wordt bevonden en zij voorts op rechtspraak wijst waarin die tekst zelfs uitdrukkelijk "duidelijk" wordt genoemd;

Overwegende echter, dat te dezen de verzoekende partijen in hun middel een uitvoerige beschrijving geven van de wetsgeschiedenis die uiteindelijk resulteerde in de betrokken bepaling van artikel 464, 1/; dat zij daarbij ingaan tegen de voormelde rechtspraak; dat bovendien in het auditoraatsverslag rechtsleer wordt bijgetreden volgens dewelke artikel 464, 1/, allesbehalve duidelijk is, en dit zowel voor wat betreft de eigenlijke verbodsbepaling als terzake van de

uitzonderingsbepaling; dat dienvolgens het verweer, dat de in het geding zijnde bepaling duidelijk is, niet meteen kan worden aangenomen; dat in dit licht het onderzoek van het middel kan nopen tot een interpretatie van artikel 464, 1/, W.I.B. 1992, die in tegenstrijd is met vroegere jurisprudentie van de Raad van State;

Overwegende dat er dienvolgens in verband met de eenheid van rechtspraak reden is om de zaak aan de eerste voorzitter voor te leggen, voor een eventueel bevel, overeenkomstig artikel 92, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tot verwijzing naar de algemene vergadering van de afdeling administratie,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

De zaak wordt aan de eerste voorzitter voorgelegd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig december 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.